

Zdaj pogleda Lijček Marijani v obraz ter s krepkim glasom reče: „Glejte, Marijana, ti dve sosedovi, Anica in Darinka, naj slišita, kar vam zdaj povem — nikdar pa nikdar več se ne pritaknem niti Aničine puničke niti kake druge igrache poprej, dokler se ne naučim tega, kar imam za šolo, in če bi se zlagal, potlej pa le povejte materi, da danes nisem prav nič ubogal.“

„Dobro,“ reče stara Marijana, „videti hočem, je-li ostaneš mož-beseda. Za zdaj denem šibo nazaj na omaro, a ti pojdi in spiši nalogo, da bode vse v redu, kadar pride mati.“

„Grem,“ reče Lijček, zahvalivši se Marijani, vzame pločico ter začne pridno pisati in učiti se. Anica in Darinka videč, da se Lijček uči, otideta domov, ker sta vedeli, da se Lijček z njima ne more igrati in tudi ne sme, dokler se uči in piše šolske naloge.

Ko se mati domov povrne, najde Lijčka pri šolske knjigi: veselo ga je gledati, kako pridno se uči. Mati se tega zelo razveseli, poljubi ga in pohvali ter mu tudi dovoli, da se sme igrati, kadar bode gotov.

Ali Lijček je imel za danes dosti igre in reče materi, da danes ne gre nikamor iz hiše. Po sobi je hodil ter s strahom gledal na Marijano, bode li molčala. Ko se je naredila noč in ni Marijana nič, prav nič povedala materi, podal se je Lijček v svojo posteljico, priporočil se Bogu in svojemu angelu varuhu ter kmalu prav sladko zaspal.

In res je bil Lijček od tega dne vedno boljši in boljši, takó, da je ona grda šiba na omari vže vsa zaprašena ležala, dokler je niso vrgli v ogenj na veliko veselje Lijčkovo. Bil je Lijček po vseh šolah jako priden in ko je dorastel in postal gospod, ostal je vedno tako priden in reden, da so ga vsi njegovi znanci in prijatelji ljubili in spoštovali.

(Po hrvatsko napisala Milka Šoštaričeva.)

Kmet, drva in osel.

Seka kmet veliko bukev za drva. Ko vidi, da bode bukev skoraj padla, prestraši se, da se ne bi zvalila v jarek, pa priveže svojega osla za bukev in jame zopet sekati brez strahu, češ, saj je osel privezan. Tù se bukev zvrne in z oslom prevali nizdolu, da na njem niti kost s kostjó ne ostane. Vidi to óni kmet, vrže sekiro na ramo in otide domov. Ko pa na poti doide nekega človeka, vpraša ga, ni li kje videl njegovega osla, ki domov vleče jedno bukev. Oni človek, ki je vse gledal, odgovori: „Tu pred seboj sem ga videl, ko je vlekel težko drevo; oj uboga žival! Čimu jo preobkladaš?“ — „Ej, mlad je še,“ reče kmet, „in zato ga imam, da dela, a ne, da gospoduje.“

